

200702249/1.

Datum uitspraak: 31 juli 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/35583 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, van 1 maart 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 26 juni 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 1 maart 2007, verzonden op 2 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 29 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 13 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepsschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. B. Bastein, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

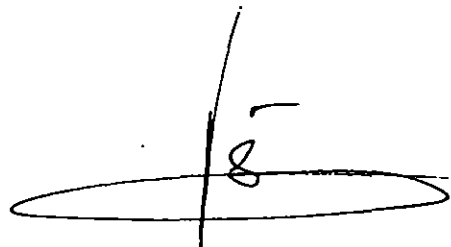
w.g. Bastein
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 31 juli 2007

13-540.

Verzonden: 31 juli 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

RECHTBANK 's-Gravenhage, zittinghoudende te MAASTRICHT

Reg.nr. AWB 06 / 35583 BEPTDN

UITSpraak van de enkelvoudige kamer voor vreemdelingenzaken in het geding tussen

eiser,

en

de Staatssecretaris van justitie, verweerder.

Datum bestreden besluit: 26 juni 2006.

Kenmerk: 0602.03.0303.

V-nummer:

Behandeling ter zitting: 2 februari 2007.

I. PROCESVERLOOP

In de uitspraak wordt onder verweerder tevens verstaan de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie en de Minister van Justitie.

Bij het in de aanhef van deze uitspraak genoemde besluit heeft verweerder de aanvraag van eiser om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) afgewezen.

Tegen dit besluit is namens eiser op 24 juli 2006, aangevuld bij brief van 1 september 2006, beroep ingevolge de Algemene wet bestuursrecht (Awb) ingesteld bij deze rechtbank.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken ingezonden en in zijn verweerschrift geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

Het beroep is behandeld ter zitting van deze rechtbank op 2 februari 2007, alwaar eiser in persoon is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde mr. A. Spel, advocaat te Alkmaar. Verweerder heeft zich ter zitting doen vertegenwoordigen door mr. X.J. Polak, ambtenaar ten departemente.

Tevens was aanwezig J. Hynd als tolk.

II. OVERWEGINGEN

Verweerder stelt zich op het standpunt dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. De afwijzing is gebaseerd op artikel 31 van de Vw 2000. Verweerder acht het asielrelaas grotendeels ongeloofwaardig.

Namens eiser is hiertegen - kort samengevat - het volgende aangevoerd.

1. Eiser is van mening dat verweerder in redelijkheid niet tot de conclusie kan komen dat het relaas met betrekking tot zijn arrestatie op grond van een valse beschuldiging ongeloofwaardig is. In het asielrecht gaat het niet om 100 procent bewijs, maar is van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij gevaar loopt voor vervolging. Eiser is hierin geslaagd. Hij heeft met bewijsstukken de algemene slechte mensenrechtensituatie onderbouwd, waaruit blijkt dat verschillende leden van de United National Party (hierna: UNP) zijn vermoord of zijn lastig gevallen. Ook heeft hij met bewijsstukken onderbouwd dat

zijn relaas over de valse beschuldiging in 2003 aannemelijk is, waarbij wordt verwezen naar enkele, in het Engels vertaalde, processen-verbaal van politie, waaruit volgens eiser blijkt dat de politie tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de gang van zaken tijdens de inval en dat dus aannemelijk is dat de paspoortzaak een door de autoriteiten opgezette zaak is. Verweerder is hier in het geheel niet op ingegaan.

2. Verweerders argument, dat de UNP op het moment van eisers arrestatie in mei 2003 regeringspartij was en pas in november 2003 een politieke crisis is ontstaan, doet niet ter zake. De crisis was ook in de maanden voor november 2003 al voelbaar. Verder is de politieke situatie in Sri Lanka altijd gespannen. Ten slotte kunnen ook leden van een regeringspartij politieke problemen ondervinden.

3. Ten aanzien van verweerders tegenwerping dat eiser niet nader heeft onderbouwd dat de klachten worden behandeld door een parlamentslid dat zelfs de advocatuur zou controleren, wordt opgemerkt dat de president van het Hooggerechtshof, Sarath N. Silva, verantwoordelijk is voor de afhandeling van klachten en zwaar wordt bekritiseerd. In dit verband wordt verwezen naar de ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken van mei 2003 en augustus 2004. Volgens eiser heeft hij te veel macht, ook over de advocatuur, is hij niet objectief en is zijn werk niet te controleren, zodat het indienen van klachten geen enkele zin heeft. Ook de Human Right Commission functioneert niet naar behoren, in welk verband wordt verwezen wordt naar het Country Report 2006 inzake Sri Lanka. Volgens eiser blijkt uit dit rapport verder dat het indienen van een klacht ernstige gevolgen kan hebben voor de klager. Onder verwijzing naar Human Rights Watch 2006 stelt eiser voorts dat ook uit het feit dat de politie in Sri Lanka nog altijd straffeloos zijn gang kan gaan blijkt dat het indienen van een klacht niet helpt.

4. De rechtszaak tegen eiser in Sri Lanka loopt nog steeds. Eiser heeft van zijn advocaat vernomen dat een nieuw arrestatiebevel tegen hem is uitgebracht. Eiser verwacht een gevangenisstraf van vele jaren. Voor het in bezit hebben van meerdere paspoorten kan men een gevangenisstraf van 1 tot 5 jaar per paspoort verwachten. Ook het illegaal uitreizen wordt streng gestraft, waarbij wordt opgemerkt dat, nu eiser een uitreisverbod had, zijn uitreis per definitie illegaal is geweest.

5. Anders dan verweerder stelt, heeft eiser wel concrete aanwijzingen gegeven dat hij bij een arrestatie het risico loopt op een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Eiser is tijdens zijn detentie gemarteld, welke detentie en marteling door verweerder niet worden betwist. Hij staat in de negatieve belangstelling van de autoriteiten. De kans is dus groot dat hij bij een nieuwe arrestatie opnieuw zal worden mishandeld of gemarteld. Voorts zal hem een onevenredig zware of discriminatoire bestraffing te wachten. Onevenredig zwaar, omdat elke detentie op basis van een valse beschuldiging onevenredig zwaar is en discriminatoir, omdat hij op grond van zijn politieke activiteiten is gedetineerd.

6. Ten aanzien van verweerders stelling, dat niet geloofwaardig wordt geacht dat in november 2005 een poging zou zijn gedaan eiser te arresteren, in welk verband verweerder aanvoert dat eiser tegenstrijdig heeft verklaard over het moment waarop hij begreep dat de bedreigingen en vernielingen een politieke achtergrond hadden en () erachter zat, betoogt eiser dat verweerder de woorden uit het rapport van nader gehoor uit hun verband trekt, waardoor het lijkt alsof er van een tegenstrijdigheid sprake is. Eiser wist op het moment dat hij aangifte ging doen niet dat () achter de vernielingen en bedreigingen zat, maar vermoedde wel dat de bedreigingen een politieke achtergrond hadden. De teksten van de dreigbrieven lieten wat dat betreft weinig te raden over. Anders dan verweerder stelt, heeft eiser verklaard dat de bedreigingen een politieke achtergrond hadden. Eiser heeft tevens verklaard dat hij op het moment van aangifte niet wist dat () erachter zat. Dit is geen tegenstrijdigheid, maar komt overeen met de inhoud van zijn aangiftes en zijn overige verklaringen over de bedreigingen.

7. Ten aanzien van verweerders stelling, dat de verklaringen van () van de Sri Lanka Freedom Party (hierna: SLFP) en van een goede kennis niet meetellen omdat zij geen objectieve bron zijn, wijst eiser erop dat in de zaak Hirsi Ali ook gebruik is gemaakt van verklaringen van derden (familieleden); eiser beroept zich in dit verband op het gelijkheidsbeginsel. Hetzelfde geldt voor de dreigbrieven, de verklaring van het Sri Lankaanse ex-parlamentslid K.B. Lilanta Perera, thans chief organiser van de UNP in Colombo-Noord, en de originele, van stempels voorziene verklaringen van (ex-) parlementariërs.

8. Eiser acht verder onzorgvuldig dat verweerder in geen enkele samenvatting heeft laten terugkomen dat eiser heeft verklaard te zijn gemarteld tijdens zijn detentie, noch hierover een vraag heeft gesteld, te meer nu algemeen bekend is dat politiek gevangenen in Sri Lanka veelvuldig worden mishandeld en gemarteld, zeker de eerste dagen op het politiebureau.

9. Eiser betwist verweerders stelling dat hij met het overleggen van de algemene informatie over de UNP niet heeft aangetoond dat de autoriteiten geen bescherming bieden. Uit die informatie blijkt dat een aantal UNP-leden zijn aangevallen, soms met dodelijke afloop; een duidelijker bewijs dat de autoriteiten niet in staat of bereid zijn UNP-leden effectief te beschermen is er niet. Ook uit het feit dat tot op heden niets is gebeurd met eisers aangiftes blijkt dat geen effectieve bescherming wordt geboden door de autoriteiten.

10. Eiser beroept zich subsidiair op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000.

De rechtbank overweegt als volgt.

Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover verweerder aannemelijk te maken.

Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) onder meer in haar uitspraak van 27 januari 2003 (JV 2003/103) heeft overwogen, behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder en kan die beoordeling slechts terughoudend door de rechter worden getoetst.

Bij de beoordeling door verweerder van het asielrelaas gaat het meestal niet om de vraag, of en in hoeverre de verklaringen over de feiten die de asielzoeker aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd als vaststaand moeten worden aangenomen. De asielzoeker is immers veelal niet in staat en van hem kan ook redelijkerwijs niet worden gevergd zijn relaas overtuigend met bewijsmateriaal te staven.

Om de asielzoeker, waar dat probleem zich voordoet, tegemoet te komen en toch een adequate beoordeling van de aanvraag in het licht van de toepasselijke wettelijke voorschriften te kunnen verrichten, pleegt verweerder blijkens het gestelde in paragraaf C1/1 sub 2 en paragraaf C1/3 sub 2.2. en 3.4 van de Vc 2000 het relaas en de daarin gestelde feiten voor waar aan te nemen, indien de asielzoeker alle hem gestelde vragen zo volledig mogelijk heeft beantwoord en het relaas op hoofdlijnen innerlijk consistent en niet-onaannemelijk is en strookt met wat over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is.

Zoals de Afdeling onder meer in haar uitspraak van 8 oktober 2003 (JV 2004/286) heeft overwogen, behoort naast de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling gestelde feiten, de beoordeling van het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling aan die feiten ontleende vermoedens tot de primaire verantwoordelijkheid van verweerder en dient de rechter ook in zoverre verweerders oordeel terughoudend te toetsen.

De rechtbank overweegt voorts als volgt.

Verweerder stelt zich op het standpunt dat het ongeloofwaardig is dat eiser in mei 2003 ten onrechte zou zijn gearresteerd en dat het delict waarvan hij wordt verdacht (illegaal bezit paspoorten, identiteitskaarten en zeemansdocumenten) een valselijke beschuldiging zou betreffen, omdat eisers stelling dat hij is gearresteerd omdat men hem als politiek opposant onschadelijk wilde maken, ongeloofwaardig wordt geacht, nu de partij waarvoor eiser

activiteiten heeft verricht op het moment van zijn arrestatie de regeringspartij was. Immers, uit het Ambtsbericht van Buitenlandse Zaken van augustus 2004 inzake Sri Lanka blijkt dat de politieke crisis pas in november 2003 ontstond, het parlement op 7 februari 2004 werd ontbonden en de vervroegde parlementsverkiezingen eerst op 2 april 2004 plaatsvonden. Nu deze gebeurtenissen alle geruime tijd na eisers arrestatie plaatsvonden, blijft het voorgaande staan. Voorts blijkt uit voornoemd ambtsbericht niet dat UNP-leden in de periode dat eiser is gearresteerd problemen zouden hebben ondervonden van de zijde van de president.

Verder blijkt uit opgemeld ambtsbericht dat er twee procedures bestaan om aangifte te doen van mensenrechtenschendingen door de autoriteiten. De omstandigheid dat eiser hier geen gebruik van heeft gemaakt vormt een aanwijzing dat geen sprake is geweest van onterechte detentie. Uit het ambtsbericht van Buitenlandse Zaken inzake Sri Lanka blijkt niet dat het indienen van een klacht naar aanleiding van een onterechte detentie zinloos zou zijn.

Voor zover eiser op grond van het door hem overgelegde arrestatiebevel vreest te worden gearresteerd bij terugkeer naar zijn land van herkomst, betreft dit een arrestatie omdat hij zijn land heeft verlaten terwijl hem dit was verboden. Nu dit uitreisverbod verband houdt met de verdenking van het plegen van een strafbaar feit, eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat het hier een valse beschuldiging betrof en verder niet is gebleken dat met betrekking tot dit commune delict geen normale rechtsgang zou hebben plaatsgevonden noch aannemelijk is gemaakt dat in zijn geval sprake zou zijn van een onevenredig zware of discriminatoire bestraffing of dat hij bij een eventuele arrestatie zou worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, is de rechtbank van oordeel dat een dergelijke arrestatie niet kan worden aangemerkt als een daad van vervolging, noch als een behandeling in voormelde zin.

Ook heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat geen geloof aan de gestelde negatieve aandacht van de zijde van [redacted] wordt gehecht, die eiser dreigbrieven zou hebben laten sturen, hem telefonisch zou hebben laten bedreigen, ervoor gezorgd zou hebben dat er vernielingen zijn aangebracht aan zijn woning, auto en kantoor, en die in november 2005 een poging zou hebben ondernomen hem te laten arresteren omdat eiser bij zijn aangifte bij de politie op 23 november 2005 de naam van [redacted] niet heeft genoemd, hetgeen tegenstrijdig is met zijn verklaringen tijdens de asielpcedure dat [redacted] hem zou bedreigen.

Voorts heeft eiser op de hem tijdens het nader gehoor gestelde vraag hoe hij weet dat de dreigtelefoontjes en dreigbrieven van [redacted] afkomstig waren, geantwoord dat hij verder geen problemen heeft in Sri Lanka, welk antwoord dermate vaag is dat dit onvoldoende aanwijzing is dat eiser in de negatieve aandacht van [redacted] zou staan. Na herhaling van de vraag heeft eiser geantwoord dat een lid van de SLFP tegen [redacted] heeft gezegd dat [redacted] veel problemen voor eiser zou maken. Eiser had hetzelfde van een goede kennis gehoord. Nu eiser zijn vermoedens baseert op verklaringen van derden en deze informatie niet afkomstig is uit objectief verifieerbare bron, heeft verweerder hieraan geen waarde hoeven hechten.

Bij dit alles is mede in aanmerking genomen dat eiser op andere punten ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Immers, niet valt in te zien dat de politie er voor zou kiezen eiser tijdens een verkiezingsbijeenkomst waar ongeveer 700 tot 800 mensen aanwezig waren op te sporen, nu eiser tot die datum gewoon op zijn huisadres verbleef. Ook wordt opmerkelijk geacht dat men enkel eiser wilde arresteren, terwijl op dat moment belangrijkere personen van de UNP, waaronder een parlements lid en een aantal bekende wethouders, op de bijeenkomst aanwezig waren.

De rechtbank is voorts van oordeel dat het feit dat eiser een aantal niet op echtheid te onderzoeken dreigbrieven en een aangifte van deze bedreigingen heeft overgelegd nog niet wil zeggen dat deze bedreigingen ook werkelijk hebben plaatsgevonden. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij hiertegen geen bescherming zou kunnen krijgen. De politie heeft immers op 23 november 2005 zijn aangifte in behandeling genomen. Eiser heeft de verdere behandeling niet afgewacht maar heeft zijn land enkele weken later verlaten. Niet

gebleken is dat de politie geen onderzoek zou willen of kunnen verrichten. De niet nader onderbouwde mededeling van gemachtigde van eiser ter zitting, inhoudende dat – naar zeggen van eiser – er nog steeds niets gedaan zou zijn met de aangifte, maakt dit naar oordeel van de rechtbank niet anders.

Ten aanzien van de overgelegde documenten waaruit blijkt dat UNP-leden problemen kunnen ondervinden in Sri Lanka overweegt de rechtbank dat daaruit niet blijkt dat de autoriteiten met betrekking tot deze problemen geen bescherming zouden kunnen of willen bieden. Eiser heeft immers zelf een aantal cases aangevoerd waaruit blijkt dat de politie een onderzoek heeft ingesteld naar de daders. Tevens heeft eiser een artikel overgelegd waaruit blijkt dat een parlamentslid een klacht gaat indienen bij de Human Rights Violation Commission vanwege het feit dat in een bepaalde regio nog geen actie is ondernomen door de politie naar aanleiding van geweld tegenover UNP-aanhangers.

Verder heeft eiser niet aannemelijk gemaakt dat zijn economische problemen (geen verlenging contracten en geen lening) direct verband zouden houden met zijn politieke activiteiten. Dat de lening zou zijn geweigerd vanwege zijn lidmaatschap van de oppositiepartij is niet nader onderbouwd. Hier wordt in aanmerking genomen dat de UNP een legale partij is in Sri Lanka. Voorts heeft eiser geen bezwaar gemaakt tegen het besluit hem geen lening te verstrekken. Gelet hierop heeft hij geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid meer duidelijkheid te krijgen over de reden van de weigering en zijn vermoeden te staven. Eiser heeft zijn vermoedens dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Gelet hierop en gezien in het licht van eerdergenoemde jurisprudentie is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas ongelooftwaardig is.

De rechtbank is dan ook, gelet op het vorenstaande, van oordeel dat verweerder eiser terecht niet heeft aangemerkt als verdragsvluchteling.

Mede gelet op hetgeen hiervoor is overwogen bestaat er evenmin grond voor het oordeel dat verweerder zich in het bestreden besluit ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat er daadwerkelijk concrete redenen zijn, gelegen in zijn persoonlijke feiten en omstandigheden, die de conclusie rechtvaardigen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Voorzover in dat kader namens eiser is aangevoerd dat hij bij terugkeer in het land van herkomst terecht voornoemd risico loopt, wordt overwogen dat verweerder, nu deze in redelijkheid het asielrelaas van eiser ongelooftwaardig heeft kunnen achten, niet meer behoefde te treden in de vraag of eiser hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou komen in een situatie die strijdig is met artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Gelet hierop heeft verweerder dan ook terecht geoordeeld dat eiser niet in aanmerking komt voor de verlening van een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

Evenmin is gebleken van klemmende redenen van humanitaire aard als bedoeld in artikel 29, eerste lid onder c, van de Vw 2000 op grond waarvan verweerder een verblijfsvergunning in redelijkheid niet heeft kunnen onthouden.

Voorts overweegt de rechtbank dat er geen grond bestaat voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de algehele situatie in Sri Lanka niet zodanig is, dat een beleid van categoriale bescherming dient te worden gevoerd. Ten slotte overweegt de rechtbank dat de ongemotiveerde stelling dat een categoriaal beschermingsbeleid dient te worden gevoerd, niet tot een ander oordeel kan leiden.

Mitsdien wordt, mede gelet op artikel 8:70 van de Awb, beslist als volgt.

III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. E.H.A.F.M. Krol in tegenwoordigheid van mr. E.J.M. van der Poel als griffier en in het openbaar uitgesproken op **01 MRT 2007** door mr. Krol voornoemd in tegenwoordigheid van voornoemde griffier.

w.g. E.J.M. van der Poel

w.g. E.H.A.F.M. Krol

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier.

02 MRT 2007

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. In artikel 6:5 van de Awb is onder meer bepaald dat bij het beroepschrift een afschrift van de uitspraak moet worden overgelegd. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Indien hoger beroep is ingesteld kan ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 juncto artikel 8:81 van de Awb de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

Rechtbank 's-Gravenhage

Zitting houdende te Maastricht
Vreemdelingenkamer

Postadres: Postbus 1988, 6201 BZ Maastricht

Bezoekadres
St. Annadal 1
6214 PA Maastricht
Telefoon 043 - 3465465
Fax 043 - 3465174

AANTEKENEN

Mevrouw mr. A. Spel
Varnebroek 17
1815 HA Alkmaar

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Faxnummer afdeling
Datum
Ons kenmerk

zittingsfase VK
mevr K. van Oudheusden
043 - 3465210
043 - 3465174
2 maart 2007
procedurenummer 06 / 35583 BEPTDN KR ZI
POA
casusnummer
06-3460-S

Bij beantwoording de datum en
ons kenmerk vermelden.
Wilt u slechts één zaak in uw
brief behandelen.

Uw kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerp
Justitienummer
CRV-nummer

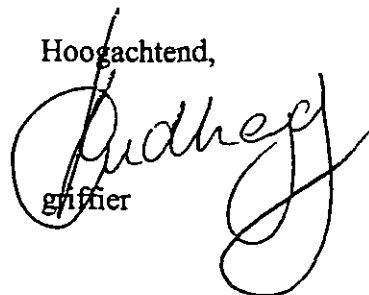
de procedure van
: te

Geachte mevrouw,

Hierbij zend ik u een afschrift van de uitspraak in bovenvermelde
procedure.

Voor het instellen van een rechtsmiddel verwijs ik u naar de
uitspraak.

Hoogachtend,


grieter

EW001

HOGER BEROEPSCHRIFT

inzake

verblijvend in AZC Schagen aan de Nes 7a (1741 NH) te Schagen,
verder te noemen appellant,
gemachtigde: mr. A. Spel,
advocaat te Alkmaar (Varnebroek 17 1815 HA Alkmaar)

tegen

de minister van Justitie,
Schedeldoekshaven 100, 2511 EX Den Haag,
verder te noemen verweerder,
gemachtigde: mr. X. J. Polak, medewerkster bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te
Den Haag van de Staatssecretaris van Justitie.

Appellant heeft ondergetekende bepaaldelijk gevolmachtigd om dit hoger beroep namens hem in te dienen.

1. Achtergronden

Appellant komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Maastricht, d.d. 1 maart 2007, welke op 2 maart 2007 door de rechtbank per post aan partijen is verzonden (Awb 06/35583, productie 1). In de bestreden uitspraak is het beroep van appellant ongegrond verklaard. De rechtbank oordeelt dat verweerder het asielrelaas in redelijkheid ongeloofwaardig kon achten.

2. Griev

Grief 1

De bestreden uitspraak is in strijd met het zorgvuldigheids- en motiveringsvereiste. De rechtbank verwijst weliswaar naar het toetsingskader zoals genoemd in Uw uitspraak van 27 januari 2003 (JV 2003/103), maar vervolgens toetst de rechtbank de zaak niet volledig aan de criteria uit Uw uitspraak en aan C1/1 sub 2 en C1/3 sub 2.2 en 2.3 Vc.

De rechtbank had eerst moeten toetsen of de door appellant overgelegde bewijsstukken de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas voldoende overtuigend staven. De rechtbank heeft echter onvoldoende gemotiveerd waarom de bewijsstukken niet voldoende zijn om het relaas geloofwaardig te achten.

Appellant heeft onder meer originele verklaringen overgelegd van drie Sri Lankaanse (ex)parlementsleden, die verklaren dat hij is bedreigd wegens zijn politieke activiteiten. Ook heeft hij bewijsstukken overgelegd van het proces en de detentie in 2003. Hij heeft

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
30 MRT 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

fax 29 maart 2007

met de processtukken aannemelijk willen maken dat hij in 2003 op grond van valse beschuldigingen (bezit van gestolen identiteitsdocumenten) is gedetineerd, om hem zo te dwingen zijn politieke activiteiten te beeindigen. De valse beschuldiging blijkt uit de verklaringen van de politie: in eerste instantie verklaart de politie dat appellant niet thuis was bij de huiszoeking waarbij de paspoorten zouden zijn gevonden, terwijl de politie later verklaart dat hij op dat moment wel thuis was. Ook heeft hij enkele dreigbrieven uit 2005 overgelegd en de bewijsstukken van de aangifte hiervan bij de politie. Tenslotte heeft hij een arrestatiebevel overgelegd.

De rechtbank heeft de 3 verklaringen van de parlementsleden weliswaar opgenoemd in de opsomming van argumenten die appellant heeft aangevoerd, maar deze zijn niet meegewogen in de overwegingen zelf. Dat is onzorgvuldig. Ook is dit in strijd met het motiveeringsvereiste, nu appellant in eerste instantie en in beroep erover heeft geklaagd dat verweerder de 3 verklaringen volledig buiten beschouwing heeft gelaten.

De 3 verklaringen zijn afkomstig uit een objectieve bron en kunnen worden geverifieerd. Tijdens de zitting heeft appellant erop gewezen dat ook verweerder van oordeel is dat de asielzoeker en de IND een gedeelde taak hebben om de feiten vast te stellen. Ook is aangevoerd dat appellant een begin van bewijs heeft geleverd met de 3 verklaringen en de aangiftes bij de politie. Daardoor verschuift de bewijslast naar verweerder. Verweerder zou BuZa kunnen inschakelen. De rechter heeft verweerder hierover ter zitting enkele vragen gesteld. Het is opmerkelijk dat vervolgens in de uitspraak zelf niets is terug te vinden over de 3 verklaringen over de bedreigingen en het onderzoek dat daarnaar zou kunnen plaatsvinden. Ook over de discussie tijdens de zitting over de zaak van Hirsi Ali, waarbij de minister van V en I genoegen nam met de verklaringen van enkele familieleden en hen als objectieve bron bestempelde (zie pleitnota) is niets terug te vinden in de uitspraak. De rechtbank heeft een onzorgvuldige uitspraak gedaan door aan deze 3 verklaringen voorbij te gaan.

Ook met betrekking tot de processtukken (PV's) uit 2003 heeft de rechtbank geen redelijkheidsoordeel gegeven. Ook heeft de rechtbank niet getoetst of verweerder in zijn oordeel over deze stukken heeft gehandeld in strijd met het zorgvuldigheids- en motiveeringsvereiste. Daarmee is ook de uitspraak zelf op onzorgvuldige wijze tot stand gekomen en dient deze te worden vernietigd.

Met betrekking tot de dreigbrieven en aangiftes in 2005 blijkt dat de rechtbank noch marginaal noch inhoudelijk heeft getoetst. De rechtbank heeft slechts het standpunt van verweerder herhaald: niet op echtheid te onderzoeken; niet aannemelijk gemaakt dat de politie geen bescherming kon bieden. De rechtbank verliest voorts uit het oog dat het hier om een eerste aanvraag gaat en dat de bewijslast dus bij verweerder ligt als het gaat om bewijsstukken die in eerste instantie niet op echtheid zijn te controleren. De rechtbank had moeten concluderen dat verweerder onzorgvuldig heeft gehandeld door geen nader onderzoek te laten verrichten naar de aangiftes.

De rechtbank heeft vervolgens ook niet marginaal getoetst of het relaas al dan niet op hoofdlijnen geloofwaardig is. De rechtbank zal eerst een inventarisatie moeten maken van de geloofwaardige en de ongeloofwaardige onderdelen van het relaas. Dat is echter niet gebeurd.

Veel aspecten zijn door verweerder niet als ongeloofwaardig beoordeeld, zoals de detentie in 2003, de mishandelingen tijdens die detentie, de politieke activiteiten van appellant en

de 3 verklaringen van de parlementsleden die bevestigen dat appellant bedreigd werd wegens zijn politieke activiteiten. Ook de bedreigingen in 2005 zijn niet als ongeloofwaardig afgedaan; verweerder oordeelde slechts dat het ongeloofwaardig is dat deze bedreigingen afkomstig waren van de broer van . Ter zitting heeft appellant aangevoerd dat hij werd bedreigd wegens zijn politieke activiteiten en dat deze bedreigingen niet minder risico opleveren als deze niet van afkomstig zijn. Nu de bedreigingen op zichzelf niet door verweerder zijn betwist had de rechtbank moeten oordelen dat dit onderdeel van het relaas op zwaarwegendheid had moeten worden getoetst.

De rechtbank had moeten oordelen dat verweerder in redelijkheid niet tot de conclusie had kunnen komen dat het relaas ongeloofwaardig was.

Grief 2

De rechtbank heeft ten onrechte geen overweging gewijd aan de ernstige mishandelingen tijdens de detentie in 2003.

Zoals gesteld zijn de detentie in 2003 en de mishandelingen op zichzelf niet betwist door verweerder. De mishandelingen waren zo ernstig dat er sprake is van een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Verweerder heeft evenmin betwist dat appellant vanaf 2005 opnieuw het risico loopt om te worden gearresteerd. Dat verweerder ervan uit dat deze detentie een commun delict betreft doet voor het risico op schending van artikel 3 EVRM niet ter zake. Hij loopt dus opnieuw het risico om een onmenselijke behandeling te moeten ondergaan in de zin van artikel 3 EVRM. De rechtbank had ook op dit onderdeel van het relaas moeten oordelen dat verweerder op zwaarwegendheid had moeten toetsen. Ook had de rechtbank zelf inhoudelijk moeten toetsen, nu de detentie in 2003, de mishandelingen en het hernieuwde risico op detentie niet als ongeloofwaardig zijn afgedaan.

Grief 3

Ook de 3 verklaringen van de parlementsleden over de bedreiging wegens politieke activiteiten zijn niet als ongeloofwaardig afgedaan. Ook dit aspect van het relaas had dus op zwaarwegendheid moeten worden beoordeeld.

Grief 4

De rechtbank oordeelt ten onrechte dat niet is gebleken dat appellant geen bescherming kon krijgen tegen de bedreigingen in 2005, omdat hij enkele weken na de aangifte het land heeft verlaten. Indien de rechtbank met deze overweging heeft bedoeld dat de behandeling van de aangiftes door de Sri Lankaanse overheid zullen zijn beëindigd wegens zijn vertrek (= standpunt ter zitting van verweerder), dan blijkt hieruit dat de autoriteiten niet bereid zijn om appellant bescherming te bieden.

Appellant stelt dat hij er verstandig aan heeft gedaan om zo snel mogelijk het land te verlaten nu hij bedreigd werd; in Sri Lanka zijn al vele politici omgebracht door politiek gelieerde doodseskaders. Hij heeft ter zitting uiteengezet dat hij de aangiftes na zijn vertrek niet heeft ingetrokken. Hij vernam na zijn vertrek uit Sri Lanka van zijn echtgenote en zijn advocaat in Sri Lanka dat er tot op heden niets met zijn aangiftes is gebeurd.

De rechtbank werpt appellant ten onrechte tegen dat daar niet uit blijkt dat de politie geen bescherming biedt.

De rechtbank legt appellant een onmogelijke bewijslast op, door te verwachten dat appellant met nader bewijs onderbouwt dat er niets met zijn aangifte is gebeurd.

Grief 5

De rechtbank heeft niet duidelijk aangegeven waar het standpunt van verweerder eindigt en het oordeel van de rechtbank begint. Dat is onzorgvuldig. In de laatste alinea van pagina 3 citeert de rechtbank verweerder, zonder aan te geven of dit standpunt in redelijkheid kan standhouden. In de daarop volgende alinea (2e alinea van pag. 4, over artikel 3 EVRM) gaat de rechtbank over op zijn eigen oordeel. Pas in de derde alinea van pag. 4 gaat de rechtbank over tot een marginale toets van verweerders standpunten.

Grief 6

De rechtbank had moeten oordelen dat verweerder in redelijkheid niet kon concluderen dat de detentie in 2003 op grond van een valse beschuldiging plaatsvond.

Verweerder baseert zijn standpunt op het feit dat in 2003 de partij van appellant in de regering zat. Appellant heeft in beroep gemotiveerd uiteengezet dat dit niet betekent dat hij dus geen gevaar voor vervolging kan lopen. Dat gevaar kan immers ook van een concurrerende (regerings)partij afkomstig zijn.

Appellant wijst erop dat politieke tegenstanders in Sri Lanka vaak onschadelijk worden gemaakt door hen op grond van een valse beschuldiging strafrechtelijk te vervolgen. Als voorbeeld noemt hij de recente arrestatie van ex-minister Sripathi Sooriyarachchi. Kort nadat de ex-minister de Srilankaanse regering van corruptie beschuldigde werd hij gearresteerd op de valse beschuldiging dat hij zijn dienstauto niet zou hebben ingeleverd (zie productie 2: artikel d.d. 18 maart 2007 uit de Srilankaanse Sunday Times Online). Appellant is op dezelfde wijze, op grond van een valse beschuldiging, politiek onschadelijk gemaakt.

Conclusie

Appellant stelt dat de rechtbank te Den Haag, nevenzittingsplaats Maastricht, het beroep ten onrechte ongegrond heeft verklaard. De uitspraak is in strijd met het motiveringsvereiste. Appellant concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot gegrondverklaring van het door appellant ingestelde beroep d.d. 24 juli 2006.

Alkmaar, 29 maart 2007



mr. A. Spel
advocaat / gemachtigde